

den Paaftand, som han maa forsvare og godtgjøre Sandheden af, at Marsagen til Præsten Birkedals Afstættelse ikke maatte søges i hans Optræden som Sjælesørger, men i hans Udtalelser i denne Sal. Drifter den ærede Rigsdagsmand sig til at godtgjøre det? Ifølge Grundloven kan en Rigsdagsmand eller Rigsraad ikke uden Thingets Samtykke straffes, dømmes eller affattes af Regjeringen for Uttringer, som her falde, og tillader Regjeringen sig alligevel at gjøre det, handler den mod Grundloven. Drifter den ærede Rigsdagsmand sig til at godtgjøre, at Regjeringen har handlet mod Grundloven? Dertil kommer endnu, at derfor man affatte Præsten, fordi Rigsraaden havde udtalt sig paa en Maade, som Regjeringen ikke syntes om, gjorde man det Selvsamme, som i den bekjendte vefselste Fabel, da man istedetfor Smeden rettede Bageren, men dette fandt saavel Bessel som hele hans Samtid og hele hans Eftertid dumt og latterligt. Den ærede Rigsdagsmand fhylder os endnu Bevist for, at den nævnte Præst blev affat paa Grund af hans Udtalelser her i Salen; han fhylder os Bevist for, at den daværende Regjering handlede imod Grundloven og optraadte baade dumt og latterligt. — Der kom imidlertid en Udtalelse fra den samme ærede Rigsdagsmand, som jeg ikke kan Andet end finde fuldstændig rigtig. Han gjorde opmærksom paa, at de Mænd, som nu ønske en Forandring af det Bestaaende, allerede have opnaaet en mere fri Stilling, og at deres Andragende samt vor Kamp forsaavidt ikke er i den velforstaede Friheds Interesse. Det er fuldkomment sandt; baade Frimenigheden i Nyslinge og Frimenigheden paa Bornholm have for Diebliffet en friere Stilling, end de ville faae, dersom det foreliggende Lovforslag bliver vedtaget og kommer til Anvendelse paa dem; men den ærede Rigsdagsmand har glemt, at der er Noget, som hedder Kjærlighed og Trofast. Det er Kjærligheden til og Trofasten imod Folketirke, det er Ønsket om at blive i samme Forhold til denne Folketirke, i hvilken de ere opfostrede, som gjør, at de opgive Noget af Friheden, for at Kjærligheden og Trofasten kan komme til sin Ret. — Da den ærede Kirkeminister havde Ordet, begyndte han, idet

han udtale sig om Noget, der var sagt af det ærede Medlem for Svendborg Amts Ste Valgkreds (Høggsbro), med paa en meget forstændig Maade at benytte Udtrykket „Abelsvældens Dage“ til at skræmme os fra det, for hvilket han troede, at den nævnte ærede Rigsdagsmand førte Ordet, og til i dets Sted at faae os til at gaae ind paa den kongelige Stabfæstelse. Det er imidlertid ganske vist, at det, der blev affattet efter Enevældens Indførelse, var Abelsmændenes næsten ubetingede Kalbsret til Præsteembeder i en stor Deel af Landet; men denne Kalbsret havde Abelen ikke som Abel, og den var ikke kommen i Besiddelse af den enten paa nogen naturlig eller paa nogen ædel Maade. Tidligere havde Menighederne Kalbsretten, men da de senere lode den udøve ved de mere Indflydelsesrige i Sognene, gif den lidt efter lidt og halvveis umærkeligt over i Abels Hænder. Den tilhørte oprindelig Menigheden, og jeg fører ligesaa lidt Ordet for, at den burde tilhøre Abelsvælden, som at den senere kom til at tilhøre Enevælden. Denne kom heller ikke altid i Besiddelse af Kalbsretten paa den regelmæssigste, smukkeste eller retfærdigste Maade; men fordi vi nu ere blevne frie for Abelsvælden og dens Octroiering af Præster, behøve vi slet ikke at tye til kongelig Stabfæstelse; vi kunne staae paa den fulde lutherste kirkelige Grund og give Menighederne Kalbsretten tilbage. Dette ønsker og haaber jeg maa skee i dette Tilfælde, men jeg ønsker og haaber tillige, saaledes som det blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 3die Valgkreds (Carlson) — jeg troer, at jeg tør tilspise den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), slyndt han udtrykte sig mindre skarpt og bestemt — at dette kun vil være en reen, sund og naturlig Begyndelse til, at Kalbsretten vender tilbage til den Menighed, hvem den efter min Opfattelse alene tilkommer. — Den ærede Kirkeminister sagde endvidere, idet han holdt paa den kongelige Stabfæstelse, at der kunde være andre Grunde end forargeligt Levnet, forsømmelig Embedsførelse osv., som maatte medføre, at man ikke kunde stadfæste en Præst, som Menigheden ønskede at faae — det gjaldt forøvrigt nærmest theologiske Candidater, Mænd, som ikke tidligere havde været kaldede —